

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA
AVUI.CAT; SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Eulàlia Solé

Sociòloga i escriptora

Fins a 60 hores

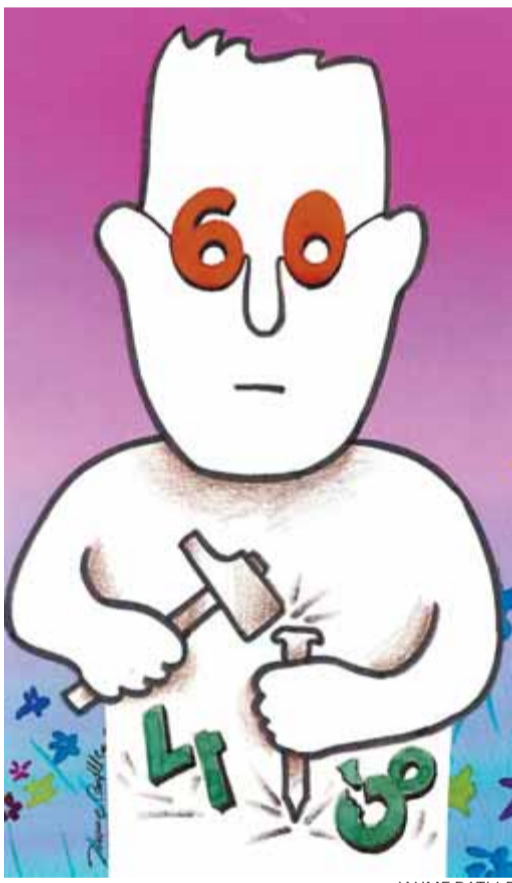
No hi ha dubte de que al nostre món només la mort és irreversible. ¿Qui ho havia de dir, que 91 anys després que l'Organització Internacional del Treball (OIT) conquerís per als treballadors occidentals la setmana laboral de 48 hores sorgiria un govern disposat a anul·lar aquest dret social? De fet, ja fa 15 anys que un país dels rics, Gran Bretanya, va subvertir aquell progrés dels assalariats, però fins ara Europa no havia gosat generalitzar un pas d'aquesta mena cap a la regressió.

ELS MINISTRES DE TREBALL de la UE han aprovat que la jornada laboral s'allargui fins a les 60 hores, amb determinades condicions, és clar, però no cal remarcar quin costat tindrà les de perdre. El Parlament Europeu podria frenar el retrocés, donat que és necessari que ho aprovi perquè entri en vigor, però és clar que la majoria de parlamentaris són del mateix color que la majoria de ministres.

TAN SOLS CINQ ESTATS S'HI HAN OPOSAT, entre ells l'espanyol. Per altra banda, el vot a favor de França contrasta amb les 35 hores establertes pel govern de Lionel Jospin, de forma que molts francesos poden arribar a treballar gairebé el doble, i no pas cobrant-ho com a hores extres. Una diferència gens innòcua. Un altre contrast el trobem en la creació, el novembre de 2006, de la Confederació Sindical Internacional (CSI). Integrada per 306 centrals, pertanyents a 154 països i representant 168 milions d'afiliats, va néixer amb el propòsit explícit de "canviar les regles de joc de la mundialització". Ara fa un any i mig no era de preveure que l'alteració de les regles procedís just de la UE i just en sentit contrari.

EN EL SI DE LA CSI ES TROBA la Confederació Europea de Sindicats (CES), la qual, és de suposar, tindrà bastant a dir-hi davant de la introducció de les esmentades 60 hores. El que està per veure és que aconseguirà. Quelcom aplicable al

“Els primers a rebre seran els immigrants i als autòctons els tocarà també la seva part. Les mesures que la norma prescriu seran paper mullat quan el treballador hagi de triar entre les condicions que l'empresari li imposi o quedar-se sense feina”

JAUME BATLLE

govern espanyol, disposat a defensar davant del Parlament Europeu, de forma encomiable, les 48 hores. Vist el gir que està prenent la Unió Europea, caldrà donar la raó als partits i als votants que van dir no a la proposta de Constitució perquè consideraven que estava feta a la mida dels interessos del capital. La Constitució no va ser aprovada, però en el seu lloc tindrem, és probable, el Tractat de Lisboa. I si res no hi posa remei, les 60 hores setmanals.

EL PRIMERS A REBRE SERAN els immigrants, però també als autòctons els tocarà la seva part. Les mesures que la normativa prescriu seran paper mullat quan el treballador hagi de triar entre les condicions que l'empresari li imposi o quedar-se sense feina. En teoria, el consentiment del treballador per augmentar la seva jornada laboral haurà de ser voluntari, i haurà de ser signat lluny de cap amenaça d'acomiadament.

A LA PRÀCTICA, ¿COM ES PODRÀ COMPROVAR que es respecten aquestes regles? Serà la paraula d'un enfront de l'altre, d'un gabinet d'advocats enfront d'una persona que, com a màxim i amb sort, serà representada per un lletrat del sindicat. El que dèiem, si actualment els immigrants ja passen per acceptar condicions de treball pròpies de principis del segle XX, a partir de l'aprovació, si acaba aprovant-se, del nou reglament europeu retrocediran al segle XIX. I de retruc, els indígenes també veuran rebaixada la qualitat del seu lloc de treball.

DESPRÉS DE TANTS ANYS DE LLUITA per aconseguir uns drets laborals i socials que durant segles ni tan sols havien estat somiats, després de tantes penes de presó, de tants homes i dones despatxats per revolucionaris, i fins i tot de tantes morts, el que semblava impossible s'està produint: la reacció intenta sortir-se amb la seva. Si és així, els joves hauran de deixar de gaudir dels drets assolits gràcies a l'esforç dels seus avis o besavis.

EN DIRECTE

La Col·lecció Bernat Metge

Josep M. Fulquet

Professor de la Universitat Ramon Llull

Convé que saludem amb alegria, segons anunciava l'AVUI fa uns dies, la iniciativa de l'Institut Cambó i Grup 62 d'acostar al públic l'emblemàtica col·lecció de clàssics grecs i llatins traduïts al català. La iniciativa és oportuna, entre altres coses, perquè si la Bernat Metge està vinculada al final de la Gran Guerra, "quan Europa va sentir la necessitat d'allunyar-se de la barbàrie afirmant-se en la tradició humanística dels clàssics", com diu la ressenya, avui no estem gaire lluny —en termes de civilitat i formació intel·lectual— d'una barbàrie similar, referendada per l'espai pràcticament simbòlic a què els acords de Bolonya pretenen relegar l'estudi de les humanitats, tenebrós panorama que descriu de forma magistral Marc Fumaroli en el seu assaig *L'educació de la llibertat*. En aquest context, falta veure l'acollida que tindrà aquesta iniciativa de fer sortir la col·lecció "dels cenacles erudits on havia estat reclosa". Tranquil·litza, de moment, saber que la trentena de títols que Grup 62 llançarà pròximament al mercat s'hauran revisat i adaptat a un català més actual, que no obligui el client a fer de la lectura d'uns textos que avui cauen de les mans una gimcana. Les traduccions, com els homes, envelleixen, i cada època reclama el seu model de llengua. Ja en veurem els resultats, però esperem que no passi com amb la infecta traducció que Bofill i Ferro va fer l'any 1931 d'*Un amor de Swann*, que Proa va reeditar el 1971, en complir-se el centenari del naixement de Proust, sense tocar ni una coma.

Garriga: ploma i veu d'or

Teresa Pàmies

Esriptora

En presentar Teodor Garriga, en l'acte de lliurament del premi Ploma d'Or a l'historic periodista radiofònic i dos veterans més —acte organitzat conjuntament pel departament de periodis-

me i la Facultat de Comunicació de la UAB, el 14 de desembre passat—, Xavier Garcia opinà que a més de "Ploma d'Or, compartida amb Carles Sentís i Teresa Pàmies, el pioner de la radiodifusió catalana mereixia un premi a la Veu d'Or". Una veu que els anys no emboiraren ni esquerdaren. Adrià Gual l'incorporà al teatre en obres com *Mar i cel* de Guimerà; la veu que retransmeté, en directe, el comiat multitudinari al

president Macià el 1933; la que cinc anys després alertà els barcelonins que l'aviació facciosa s'acostava a la ciutat per bombardejar-la. Acabada la sagnant incursió, la mateixa veu informava: "Ha passat el perill: torneu a casa". Molts l'aplaudiren plorant. Garriga fou un home d'esqueres, militant íntegre, treballador, enginyós i persona decent. En agrair la Ploma d'Or, fa sis mesos, recordà una anècdota que el defi-

nia. Mirant la jove audiència que l'escoltava amantent, digué, amb la seva inescrutable veu: "Abans d'anar-me'n a l'altre barri, vull contar una anècdota important en la meua vida de periodista". I amb tota naturalitat explicà que l'any 1934 fou detingut per haver participat en els Fets d'Octubre. "Mossèn Batlle, que no coneguéreu però de qui heu sentit parlar, s'interessà personalment per la meua situació de re-

presaliat". "¿No sabíeu, mossèn, que Garriga ha sortit de la presó per socialista?", li preguntaren els repressors al sacerdot i pedagog fundador de Blanquerna, que en captà la mala intenció i contestà: "Sé que és un bon socialista, i per això mateix un bon cristià". Teodor Garriga sentí la necessitat d'explicar-ho als seus 99 anys d'edat als joves periodistes de Bellaterra, que l'aplaudiren emocionats.